

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 24C/127/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116207951
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Ďuricová
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2016:3116207951.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín sudkyňou JUDr. Máriou Ďuricovou v právnej veci žalobcu Y. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. č. XXX, v konaní zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Jozef Kováčik, s.r.o., so sídlom Legionárska 6434/2, Trenčín proti žalovanému Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou SR, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody vo výške 6.770,37 €, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 4.370,37 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 30 % trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 6.770,37 € titulom náhrady tak skutočnej škody ako aj nemajetkovej ujmy, ktoré mu boli spôsobené nezákonným rozhodnutím. V žalobe uviedol, že listom zo dňa 28.1.2016 Generálnej prokuratúre SR ako orgánu verejnej moci konajúcemu v mene Slovenskej republiky navrhol začať konanie na predbežné prejednanie náhrady škody podľa § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. spolu vo výške 6.770,37 Eur s prísl. na nasledovnom skutkovom základe. Uznesením povereného príslušníka Obvodného oddelenia PZ Ilava ČVS: ORP-1171/IL-TN-2013 zo dňa 23.10.2013 sa začalo trestné stíhanie žalobcu ako obvineného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu dna 28.10.2013 podal sťažnosť s odôvodnením, že sa necíti byť vinný nakoľko fyzicky nenapadol poškodeného v trestnom konaní, ale snažil sa zabrániť fyzickému konfliktu a násiliu medzi ním a treťou osobou. Prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín uznesením sp. zn. 1Pv 813/13/7 zo dňa 13.11.2013 zrušil uznesenie OO PZ Ilava ČVS: ORP-1171/IL-TN-2013 zo dňa 23.10.2013 a uložil poverenému príslušníkovi aby vo veci znovu konal a rozhodol. Uznesením povereného príslušníka OO PZ Ilava ČVS: ORP-1171/IL-TN-2013 zo dňa 10.03.2014 bolo opätovne začaté trestné stíhanie žalobcu ako obvineného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Dňa 19.3.2014 podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu aj proti tomuto uzneseniu sťažnosť s odôvodnením, že skutok ktorý sa mu kladie za vinu nespáchal a žiadal predmetné uznesenie zrušiť. Okresný prokurátor uznesením sp. zn. 1Pv 813/13/3309-15 sťažnosť žalobcu zamietol ako nedôvodnú. Uvedený skutkový stav sa nezmenil ani po skončení vyšetrovania a prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín podal na žalobcu dňa 18.06.2014 obžalobu. O podanej obžalobe rozhodol Okresný súd Trenčín vydaním trestného rozkazu sp. zn. 6T/79/2014 ktorým žalobcu uznal vinným. Proti tomuto trestnému rozkazu podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu dňa 8.7.2014 na Okresný súd Trenčín odpor. Okresný súd Trenčín na hlavnom pojednávaní konanom dňa 19.11.2014 rozhodol rozsudkom sp. zn. 6T/79/2014 o obžalobe tak, že žalobcu oslobodil z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Proti tomuto rozsudku sa v zákonnej lehote odvolal prokurátor OP Trenčín s odôvodnením, že prvostupňový súd vôbec nezohľadnil výpovede v trestnom konaní poškodeného a svedkov, ktorí boli priamo prítomní pri incidente.

Dňa 12.2.2015 žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podal na prvostupňový súd vyjadrenie na odvolanie okresného prokurátora v ktorom navrhol toto odvolanie zamietnuť ako nedôvodné. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/14/2015-280 zo dňa 3.11.2015 bolo odvolanie prokurátora zamietnuté.

2. Žalobca si v trestnom konaní zvolil obhajcu, ktorému dňa 19.03.2014 udelil plnú moc na jeho obhajobu. Obhajca ho obhajoval v celom trestnom konaní a za právne služby mu zaplatil dňa 19.3.2014 odmenu 1.000 Eur a v konečnom vyúčtovaní dňa 19.1.2016 sumu 370,37 Eur. Následne boli žalobcom podrobne špecifikované jednotlivé úkony právnej služby spolu s režijným paušálom vo výške 1.101,36 Eur, cestovné vo výške 108,21 Eur a náhrada za stratu času spolu vo výške 160,80 Eur. Náhrada trov obhajoby celkom vo výške 1.370,37 Eur. Žalobca žiadal by mu Generálna prokuratúra SR ako orgán verejnej moci konajúca v mene Slovenskej republiky uhradila podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. skutočnú škodu vo výške 1.370,37 Eur, ktorá mu bola spôsobená vyššie citovanými nezákonnými rozhodnutiami. Nezákonnosť týchto rozhodnutí vyplýva z oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 6T/79/2014 zo dňa 19.11.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2To/14/2015-280 zo dňa 3.11.2015. Ako obvinený po vznesení obvinenia využil svoje právo dané mu trestným poriadkom a zvolil si obhajcu. Obhajoba advokátom je platená právna služba, kde za poskytnutie právnej služby advokátovi zaplatil sumu 1.370,37 Eur a túto požaduje nahradiť.

3. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. si uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.400 € a to vzhľadom na dĺžku trestného stíhania, ktoré trvalo 27 mesiacov počas ktorých žil v obavách a strese ako trestné stíhanie dopadne. Pociťoval krivdu, nakoľko si bol vedomý, že nikomu úmyselne neublížil a jeho dobrý úmysel zabrániť hádke sa nakoniec obrátil proti nemu. Poukázal na to, že trestné stíhanie malo negatívny dopad na jeho osobný život, nakoľko bola narušená dôvera medzi ním a jeho rodinou z dôvodu, že ho považovali za človeka so sklonmi k násiliu. Výšku nemajetkovej ujmy navrhuje aj s prihliadnutím na to, že doteraz viedol usporiadaný život a riadne pracoval. Mal záujem o štúdium na vysokej škole ale z dôvodu začatého trestného stíhania proti nemu od tohto úmyslu upustil, nakoľko do prihlášky bol povinný uviesť prebiehajúce trestné stíhanie. Vzhľadom na jeho mladý vek toto trestné stíhanie značne poznačilo a ovplyvnilo smerovanie jeho ďalšieho života.

4. Žalovaný listom zo dňa 8.4.2016 ktorý bol doručený právne zástupcovi žalobcovi oznámil, že jeho výzvu na predbežné prerokovanie požadovanej náhrady škody považuje za nedôvodnú. Svoje stanovisko odôvodnil tvrdením, že z obsahu preskúmaných spisov nebolo zistené, že by niektorý z orgánov vydal nezákonné rozhodnutie.

5. Žalobca poukázal na skutočnosť vyplývajúcu z oslobodzujúceho rozsudku, že skutok pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie nie je trestným činom a preto rozhodnutie o začatí trestného stíhania, rozhodnutie o vznesení obvinenia ako aj podaná obžaloba vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia danej veci a boli vydané nezákonne. Z uvedeného dôvodu nesúhlasil s názorom žalovaného, že trestné stíhanie bolo vedené proti žalobcovi legitímne.

6. Žalobca na pojednávaní konanom dňa 7.9.2016 prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že názor nedostatku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá vznikla žalobcovi v súvislosti s trestným stíhaním vedeným proti nemu, považuje za nesprávny. Každý právny štát a demokratický štát je povinný odškodniť svojich občanov, pokiaľ neoprávnené zasiahne do ich súkromia a obmedzí ich práva a slobody. V tomto prípade bolo takéto obmedzenie práv a slobôd žalobcu v trvaní 27 mesiacov, jednalo sa a jedná sa o mladého človeka, ktorý začal byť stíhaný za okolností pre neho prekvapujúcich a zanechali tieto úkony, ktoré boli v trestnom konaní vykonávané štátnymi orgánmi, stopu na jeho ďalšom živote. V zmysle konštantnej judikatúry, dnes už na súdoch SR, v Európe, ale aj v ČR ustálenej, je rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti, teda zákonnosti začatia trestného stíhania, jeho neskorší výsledok. Aj keď trestné stíhanie teda začína na základe a v súlade so zákonom, priebeh ďalšieho konania určí, či skutočne sa jednalo o zásah voči občanovi v súlade so zákonom, alebo nezákonne. V tomto prípade žalobca nedal žiadny dôvod svojím konaním od začatia konania na to, aby bolo možné konštatovať, že si spoluzavinil, resp. zavinil takéto konanie sám. Čo sa týka výšky nemajetkovej ujmy, túto sme stanovili takým výpočtom, že 27 mesiacov x 200 € za každý mesiac. Výška 200 € predstavuje 1/5 priemerného zárobku SR. Nepovažujeme to však za ušlý zárobok. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že voči žalovanému nebola uplatnená táto výška nemajetkovej ujmy uviedol, že v návrhu na predbežné prejednanie náhrady škody zo dňa 28.01.2016 na poslednej strane pod bodom II. je táto výška uplatnená.

Záverom uviedol, že vôľa uchádzať sa o štúdium na vysokej škole bola len v štádiu úmyslu, pričom na pojednávaní konanom dňa 12.10.2016 uviedol, že žiadnymi listinnými dôkazmi, ktoré by preukázali záujem o štúdium na vysokej škole nedisponuje.

7. Na pojednávaní konanom dňa 12.10.2016 žalobca prostredníctvom právneho zástupcu vo svojej záverečnej reči uviedol, že v časti uplatnenej náhrady majetkovej škody považuje vec za nespornú, jednoznačne preukázanú. Jednalo sa o trestnú obhajobu, kde bol vykonaný relatívne väčší počet úkonov právnej služby, vyšetrovanie bolo vedené v llave, takže aj cestovné náklady obhajcu, vrátane počtu týchto úkonov zvýšili odmenu za právnu službu oproti iným obdobným trestným obhajobám. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy, aj tú považuje v požadovanej výške za oprávnené požadovanú. V priebehu dokazovania, sa preukázali podmienky, ktoré zákon č. 514/2003 Z. z. v § 17 uvádza ako podmienky, na ktoré má súd prihliadať pri určení výšky nemajetkovej ujmy a z týchto podmienok považuje za dostatočne preukázané, že žalobca do vznesenia obvinenia viedol usporiadaný život, bol obľúbený, pracovitý, nekonfliktný, žil v prostredí a pracoval, ktoré možno charakterizovať rovnako za slušné, t.j. vlastne podmienka daná v § 17 ods. 3 písm. a). Ďalej podľa písm. b) tohto citovaného zákona, bola preukázaná aj určitá závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, a to najmä z pohľadu, že to konštatovala svedkyňa, sestra žalobcu, žalobca bol v istej chvíli na nesprávnom mieste a v snahe urobiť dobro sa nakoniec toto jeho konanie obrátilo proti nemu, čiže okolnosti, ktoré chápe ako hmotné okolnosti a ktoré viedli k vzniku trestného stíhania, boli obrátené v neprospech žalobcu. Žalobca sa žiadnym spôsobom nepričinil a nespoluzašnil vznik tohto trestného stíhania. Závažnosť tu vzniknutej ujmy je vo vzťahu k osobe žalobcu preukázaná potvrdeným tvrdením zo žaloby, že žalobca začal byť stíhaný v mladom veku, keď sa vyvíjali jeho názory a nepochybne mal predpoklady a možnosť a aj skutočný záujem rozšíriť si svoje vzdelanie, avšak začatie trestného stíhania tie jeho plány prekazilo a minimálne na istý čas a nie malý, oddialilo, takže stratil určitú časť svojho života, ktorú mohol využiť určite komfortnejším spôsobom vo vzťahu k svojej osobe, či už v spoločenskom a súkromnom živote, ako aj vzdelávaním sa. Následky, ktoré vznikli v jeho súkromnom živote v zmysle písmena c) sú tak isto dané, a to jeho pocit krivdy, pocit krivdy u jeho najbližších príbuzných v rodine, stres a napätie v rodine, ktorá našťastie vzhľadom na ich súdržnosť ho podržala a podporovala. Nie je potrebné, ani sa nedá žiadnymi listinnými dôkazmi preukazovať, ako začatie trestného stíhania pôsobí na tú konkrétnu osobu, všeobecne je jasný predpoklad, že u normálneho človeka a normálnej rodiny, negatívne. Pokiaľ ide o závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení, tak táto podmienka nejakým zásadným spôsobom preukázaná nebola, avšak výpočet týchto podmienok je iba demonštratívny, podľa môjho názoru sú splnené dosť výrazným spôsobom najmä prvé dve podmienky, výška požadovanej nemajetkovej ujmy nie je neprimerane vysoká, je primeraná okolnostiam a mala by byť chápaná aj ako istá satisfakcia zo strany štátu k osobe, ktorej spôsobila isté príkorie, čiže gesto dobrej vôle, aj týmto spôsobom sa ospravedlniť žalobcovi ako poškodenému.

8. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 26.05.2016 uviedol, že trestné stíhanie proti žalobcovi bolo v mene štátu vedené legitímne, pričom štátu nie je možné uprieť legitímny záujem na vedení trestného konania proti konkrétnej osobe, ak je tu dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu. Názor, že oslobodenie obžalovaného spod obžaloby má automaticky za následok nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia nepovažuje za správny a pokiaľ niektoré súdy takýto názor súdov prezentovali vo svojich rozhodnutiach, upozornil na to, že tento názor bol prelomený nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13.11.2013 sp. zn. II ÚS 163/2013-50. Z tohto nálezu vyplynulo, že uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. V rámci vykonaného prípravného konania boli riadne zabezpečené a vykonané dôkazy, ktoré preukazovali, že stíhaný skutok sa stal, vykazoval znaky trestného činu a dôkazy dostatočne odôvodňovali postavenie žalobcu pred súd. Dôvodnosť podania obžaloby prokurátorom Okresnej prokuratúry Trenčín vyplýva najmä z usvedčujúcej výpovede poškodeného S. G., svedkov Y. K. a Y. S., znaleckého posudku S.. V., ktorý uviedol, že k zraneniu poškodeného došlo nepriamym mechanizmom, pravdepodobne po strate rovnováhy a páde poškodeného na zem, pričom pripustil pravdepodobnosť vzniku zranenia takým spôsobom, ako to popisoval poškodený vo svojej výpovedi vykonanej v rámci prípravného konania. Priebeh incidentu, tak ako ho opísal poškodený a svedkovia, nevedol k vzniku presvedčenia, ktoré by akýmkoľvek spôsobom spochybňovalo vierohodnosť ich výpovedí. Vzhľadom na takto zistenú dôkaznú situáciu neexistoval žiaden zákonný dôvod na aplikáciu

ustanovenia § 215 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku prokurátorom v predmetnej trestnej veci v rámci prípravného konania.

9. Vyššie uvedené skutočnosti, teda že výsledky prípravného konania jednoznačne odôvodňovali postavenie žalobcu pred súd, sú podporené aj tým, že Okresný súd Trenčín obžalobu prijal, o tejto aj rozhodol, a to trestným rozkazom zo dňa 24.6.2014, č. k. 6T/79/2014-218, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v obžalobnom návrhu a uložil mu úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 1 rok s povinnosťou nahradiť poškodenému spôsobenú škodu. Proti tomuto trestnému rozkazu podal žalobca odpor. Dokazovanie na hlavnom pojednávaní sa v žiadnom podstatnom smere neodchýlilo od záverov vyšetrovania v prípravnom konaní, aj napriek tomu súd po vykonaní dokazovania považoval výpovede poškodeného S. G. a svedkov Y. K. a Y. S., učinené na hlavnom pojednávaní, za nepresvedčivé a odporujúce si navzájom a zároveň dospel k záveru, že nebola naplnená subjektívna stránka trestného činu z dôvodu nepreukázania zavinenia, či už vo forme priameho alebo nepriameho úmyslu žalobcovi, na ktorej skutočnosti založil svoj oslobodzujúci výrok pri aplikácii zásady „in dubio pro reo“. Tak vznesenie obvinenia, ako aj podanie obžaloby na žalobcu bolo dôvodné a zákonné.

10. V spojitosti s § 6 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci poukázal na to, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať za nezákonné len z dôvodu že obvinený nebol právoplatne odsúdený. V predmetnej trestnej veci je vzhľadom na skutkové okolnosti zrejmé, že základné zásady trestného konania boli dodržané, zistené okolnosti nasvedčovali tomu, že bol spáchaný trestný čin a že na podklade zistených skutočností je dostatočne dôvodný záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou, pričom preukázanie viny obžalovanému je až vecou dokazovania, pred súdom. Uznesenie o vznesení obvinenia podľa platného trestného práva nepredpokladá istotu, že sa skutok stal, že je trestným činom s istotou, že ho skutočne spáchal podozrivý. Uznesenie o vznesení obvinenia tak nie je nezákonným z dôvodu, že v čase jeho vydania sa existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu neskôr počas jednotlivých štádií trestného konania z rôznych dôvodov nepotvrdila.

11. Žalovaný na pojednávaní konanom dňa 7.9.2016 uviedol, že v rámci prípravného konania v súvisiacej trestnej veci žalobcu, nebolo vydané žiadne nezákonné rozhodnutie, čo potvrdil aj trestný súd, keď obžalobu prijal, dokonca vydal trestný rozkaz s tým, že súd má počas hlavného pojednávania možnosť obžalovaného oslobodiť, pokiaľ má iný právny názor na niektoré okolnosti trestného konania, čo však ale neznamená, že by súd oslobodzujúcim rozsudkom v trestnom konaní konštatoval nezákonnosť vzneseného obvinenia, príp. podania obžaloby. Skutočnosť, že uznesenie o vznesení obvinenia a podaná obžaloba na žalobcu boli zákonné, potvrdzuje aj ten fakt, že súd obžalobu neodmietol z procesných dôvodov a ani od stola trestné stíhanie nezastavil. K náhrade nemajetkovej ujmy uviedol, že podľa jeho názoru si žalobca túto neuplatnil pri predbežnom prejednaní náhrady škody, ktoré adresoval žalovanému, nakoľko výška nemajetkovej ujmy nebola zdokladovaná a preto na ňu žalovaný ani neprihliadal. Žalobca si ju uplatňuje až v žalobe podanej na súd, pričom absolútne nijakým spôsobom nepreukázal, že sa uchádzal o štúdium na VŠ, pričom aj z bežných prihlášok na VŠ, ktoré sa dajú stiahnuť z internetovej stránky ministerstva školstva vyplýva, že sa nepožaduje uviesť v takejto prihláške vyjadrenie, či sa voči niekomu vedie trestné stíhanie, max. sa prikladá výpis registra trestov. Preto aj v časti náhrady nemajetkovej ujmy považuje žalobu za nedôvodnú a ničím nepodloženú.

12. Na pojednávaní konanom dňa 12.10.2016 žalovaný vo svojej záverečnej reči uviedol, že pokiaľ ide o bod 1/ žaloby, muselo by byť, podľa jeho názoru preukázané, že v súvisiacom trestnom konaní bolo skutočne vydané nezákonné alebo arbitrárne rozhodnutie orgánov činných v trestnom konaní. Je všeobecne známe, že v zmysle trestného práva procesného je niekedy potrebné podanie obžaloby na trestný súd a až tento potom v rámci rozsiahleho dokazovania výsluchmi svedkov na hlavnom pojednávaní, prípadne vzájomnými konfrontáciami svedkov na hlavnom pojednávaní dokáže bližším spôsobom ustáliť skutkový stav veci, pričom prokurátor nemá v rámci prípravného konania takéto rozsiahle možnosti a pokiaľ sa vyskytnú dve protichodné skupiny dôkazov, je v zmysle Tr. poriadku povinný podať obžalobu, kedy sa nedá zákonným spôsobom zdôvodniť postup podľa § 215 ods. 1 Tr. poriadku, teda zastavenie trestného stíhania v prípravnom konaní. Takéto názory sú všeobecne známe aj odbornej verejnosti. V takýchto prípadoch nemôže prokuratúra konať inak, iba ukončením veci

podaním obžaloby. To, že obžaloba nebola nezákonným rozhodnutím potvrdil aj vo veci konajúci trestný súd, ktorý ju z procesných dôvodov hneď od stola neodmietol a nevrátil vec naspäť prokurátorovi na došetrenie a ani od stola meritórne nerozhodol, že skutok, buď nie je trestným činom, alebo ho nespáchal obvinený a trestné stíhanie teda z týchto dôvodov „od stola“ nezastavil. Až po rozsiahlom dokazovaní súd ustálil a vyhodnotil, že sú isté rozpory vo výpovediach, pre ktoré nie je možné žalobcu uznať za vinného. Súd však má takúto možnosť danú, pokiaľ nie je schopný dostatočne posúdiť a vyhodnotiť vierohodnosť výpovedí všetkých svedkov na hlavnom pojednávaní. Tak presne tomu bolo aj v tomto prípade. Je teda zrejmé, že prokurátor nevydal žiadne nezákonné rozhodnutie. Náhradu majetkovej škody je pritom možné priznať iba za nezákonné rozhodnutie, resp. za zjavne nezákonné rozhodnutie, ktoré vykazuje známky arbitrárnosti, čomu tak nebolo v tomto konkrétnom prípade. Pokiaľ ide o bod 2/ žaloby, týkajúci sa náhrady nemajetkovej ujmy, tak táto nebola absolútne ničím konkrétnym preukázaná. Žalobca sa v priebehu trestného stíhania ani neliečil na psychiatrii, prípadne nevyhľadal psychológa, nijakým spôsobom zároveň nepreukázal, že by sa mu zhoršil jeho zdravotný stav, čo sa týka fyzickej stránky, nebolo ničím preukázané, že by prišiel o zamestnanie v dôsledku trestného stíhania. Zároveň tak pred trestným stíhaním nijakú prihlášku na vysokú školu nepodal, neurobil tak ani po právoplatnom skončení trestnej veci, pričom samotné vedenie trestného stíhania mu nijakým spôsobom nezabraňovalo dať si takúto prihlášku. Rodina, ako vyplynulo z výpovedí jeho otca, matky a sestry, sa k nemu aj po tom, čo bol obvinený z trestného činu, správala tak ako doteraz, pozitívne, teda z týchto všetkých dôvodov bolo jednoznačne preukázané, že nijakým spôsobom sa nezmenil doterajší život žalobcu. V zmysle uvedeného žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

13. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, žalovaného, svedka I. S., výsluchom svedkýň M. S. a O. S., listinami - návrhom na predbežné prejednanie náhrady škody zo dňa 28.1.2016, odpoveďou žalovaného zo dňa 08.04.2016, pokladničným dokladom č. 0002, príjmovým pokladničným dokladom číslo P-00009, faktúrou č. 2014015, výpočtom náhrady cestovných výdavkov a straty času, výsluchom svedkov OO PZ Ilava, fotokópiou technického preukazu, bločkami o čerpaní pohonných hmôt, vyjadrením žalovaného zo dňa 26.5.2016. Súd ďalej vykonal dokazovanie oznámením spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 6T/79/2014, konkrétne oznámením podstatného obsahu uznesenia o začatí trestného stíhania zo dňa 16.9.2013 (č.l. 2), uznesenia zo dňa 23.10.2013 o začatí trestného stíhania žalobcu (č.l. 4,5), sťažnosti žalobcu voči uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 28.10.2013 (č. l. 7,8), uznesením Okresnej prokuratúry Trenčín zo dňa 13.11.2013 o zrušení sťažnosťou napadnutého uznesenia (č. l. 10,11), záväzným pokynom (č. l. 12), uznesením zo dňa 10.3.2014 o vznesení obvinenia žalobcovi (č. l. 13,14), sťažnosťou žalobcu zo dňa 20.03.2014 (č. l. 18), uznesením zo dňa 10.4.2014 o zamietnutí sťažnosti žalobcu (č. l. 20-22), trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín č. k. 6T/79/2014-218, odporom žalobcu voči uvedenému trestnému rozkazu z čl. 219-220, rozsudkom Okresného súdu Trenčín č. k. 6T/79/2014-259 zo dňa 19.11.2014, rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2To/14/2015-280 zo dňa 3.11.2015, správami o povesti žalobcu (č.l. 203,204), odpisom z registra trestov (č.l. 206) a zistil tento skutkový stav:

14. Z výpovede žalobcu na pojednávaní konanom dňa 12.10.2016 súd zistil, že pre žalobcu bol už len samotný začiatok zvláštny, keď ho policajti hľadali po dedine, pričom ľudia v dedine sa na to dívali spoza závesov. Aj v čase keď bol obvinený, stále sa ho vypytovali, že čo sa deje, a preto radšej odišiel kvôli anonymite pracovať do zahraničia. Vo vzťahu k vysokej škole uviedol, že toto štúdium nebolo možné v tom čase, nakoľko potreboval zaplatiť právnika. Keďže išlo o jeho slobodu, chcel radšej zastupovanie advokátom. Vie, že sa mohol obhajovať aj sám, ale s právnym zástupcom je to niečo iné. Taktiež aj rodina sa na neho zo začiatku dívala divne, nebolo to príjemné, dôvera tam nebola taká ako mala byť. Čo sa týka práce, aj vo vzťahu k vedúcemu, aj vo vzťahu k iným pracovníkom, všetci to vedeli a kládli mu otázky, čo sa deje, čo spravil. On sám to vnútorne vnímal tak, že nič nespravil ale je obvinený, preto si aj najal právnika, pretože to nechcel nechať tak, nechcel si pokaziť život. Tie pocity mal divné, zmiešané, ako ľahko môže dôjsť k obvineniu. Takýto pocit sa vo Vás zapíše, najmä pokiaľ ste to nikdy nezažil, je to ťažké. Stále behať po súdoch nie je dvakrát príjemné. Počas trestného stíhania sa zúčastnil každého jedného pojednávania. Taktiež rodina bola z toho psychicky na dne, nevedeli, čo sa deje. Stále to má v sebe vryté, že nič nespravil a napriek tomu bol obvinený pre nič za nič. Je to taký pocit krivdy. Lieky mu počas trestného stíhania predpísané neboli ani nemusel vyhľadať odbornú pomoc. V roku 2009 ukončil Strednú priemyselnú školu v O. nad I., výsledky v škole mal dobré, priemer mohol mať 2,1. Prihlášku na vysokú školu si od skončenia strednej školy následné štyri roky do začatia trestného stíhania nepodal preto, lebo pracoval v zahraničí a nebol ešte v tom čase zrelý na školu, ale uvedomil si, že nechce behať po svete, tak preto sa to v ňom prebudilo až neskôr. Má záujem o Univerzitu Komenského - fakultu

telesnej výchovy a športu. Táto fakulta sa dá študovať aj externe, pričom prijímačky pozostávajú zo skúšok fyzickej zdatnosti - beh, plávanie, jazdy a z druhej časti, ktorá závisí od priemeru z maturitného vysvedčenia. V čase vedenia trestného stíhania mal trvalý pobyt na adrese K. XXX. V čase vedenia trestného stíhania bol zamestnaný v spoločnosti U. S. K.. V dôsledku vedenia trestného stíhania mu však nebola krátená výplata. V pracovnom kolektíve bol z dôvodu vedenia trestného stíhania odvrhovaný, dívali sa na neho ako na grázla. V spoločnosti sa to hneď rozkrítko a neustále ho napádali otázkami. V súčasnosti si nepodal prihlášku na vysokú školu ale chce si ju podať na budúci rok. Približne od júna 2015 pracuje v Nemecku z dôvodu anonymity. Dobu trestného stíhania 27 mesiacov počítal od 23.10.2013, kedy došlo k začatiu trestného stíhania žalobcu až do jedenásteho mesiaca v roku 2015, kedy došlo k rozhodnutiu krajského súdu. Vedenie trestného stíhania ovplyvnilo smerovanie jeho ďalšieho života hlavne tak, že nemohol ísť študovať, nakoľko nemal dostatok finančných prostriedkov. Na prijímačky na vysokú školu sa z ničoho neučil.

15. Z výpovede svedkyne M. S. na pojednávaní konanom dňa 12.10.2016 súd zistil, že sa jedná o matku žalobcu, ktorá vo svojej výpovedi uviedla, že sa to začalo príchodom policajného auta do dediny, v lete, pričom syn sa týchto policajtov pýtal, že koho hľadajú, tak mu povedali, že Y. S.. Dostala strach. Predtým vládla u nich v rodine dobrá rodinná atmosféra. Potom začal chodiť na výsluchy. Bolo to ťažké obdobie, stresujúce, v živote sa s ničím takým nestretli, človek na to myslel stále. Doma bolo napätie, nevedela, čo bude ďalej. V dedine nevedeli, kto to vie, kto nie a tak radšej sa aj sama vyhýbala kontaktu s inými ľuďmi, nakoľko sa ich každý na to vypytoval. Pred začatím trestného stíhania nemali so synom problémy. Stále to mala v podvedomí, aj si párkrát poplakala, aby sa to už skončilo. Neverila tomu, že by to mohol urobiť. Jej vzťah tak ako aj vzťah jej manžela k synovi bol dobrý. Po tom, čo v roku 2009 ukončil strednú školu, chcela aby išiel na vysokú školu ale zavolali mu, že má prácu v Taliansku. Po roku sa vrátil domov, robil na rôznych stavbách a potom v S.. Rozmýšľali, že pôjde do školy, ale po tom, ako sa to zomlelo, keď bol obvinený, obžalovaný, potom aj ako odišiel do Nemecka sa škola už neriešila. Nevie, prečo si po skončení trestného stíhania nedal prihlášku na vysokú školu.

16. Z výpovede svedka I. S. na pojednávaní konanom dňa 12.10.2016 súd zistil, že sa jedná o otca žalobcu, ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že na začiatku policajti hľadali syna ako svedka. Potom sa to zvrtilo až tak, že si musel zobrať advokáta. Pri každom jednom pojednávaní pri ňom boli, podporovali ho. Neverili tomu, že by niečo také spravil. Mal z toho stresy, chodiť po súdoch, kolegovia v práci, aj vedúci sa ho pýtali, že čo Y. vyviedol a on to musel stále vysvetľovať. Stále musel vysvetľovať, že on nie je žiadny grázlel. Uvedené sa aj tak stalo preto, že chcel len niekoho obrániť, niekomu pomôcť a potom z toho boli len opletačky. Syn bol športovo založený chalan, chodieval so ním na bicykli. Nebol to žiadny násilník. Hrával aktívne futbal. Uvedené zanechalo následky na synovi aj na manželke. Syn nemusel vyhľadať odbornú pomoc no aj na začiatku bol v zlom rozpoložení, veľmi ho to zobralo. Po obci sa hneď roznieslo, že je stíhaný a stále aj doteraz z toho nemám dobrý pocit. Aj z tohto dôvodu potom odišiel robiť do zahraničia. Aj niektorí synovi priatelia sa od neho v dôsledku toho odvrátili. Chcel si podať prihlášku na vysokú školu, na fakultu telesnej výchovy a športu, ale vysoká škola stojí veľa peňazí a tie vtedy nemal. Nevie, prečo si prihlášku na vysokú školu po skončení trestného stíhania nepodal.

17. Z výpovede svedkyne O. S. na pojednávaní konanom dňa 12.10.2016 súd zistil, že sa jedná o sestru žalobcu, ktorá vo svojej výpovedi uviedla, že sa celá rodina od začiatku zúčastňovali na všetkých pojednávaniach. Pre nich ako pre rodinu to bolo veľmi ťažké obdobie. Zlá skúsenosť do života. Sú súdržná rodina, a toto ich poznačilo. Predtým boli schopní večer si sadnúť a porozprávať sa, kto čo prežil. Potom sa to zmenilo, bývalo u nich ticho, nevedeli, ako sa to celé skončí. Brat bol v nesprávnom čase na nesprávnom mieste. On bol vždy predtým taký vysmiaty. Bol to ťahúň rovesníkov, založili hokejbalové družstvo, behávali, potom sa len uzavrel do seba. Chcel ísť študovať vysokú školu, ale že keď uvidí aspoň čo-to zo sveta, chcel ešte niečo zažiť, mala z neho taký pocit, že sa hľadal, čo by chcel v živote robiť. Vie, že ho to ťahalo k športu, bol nadaný, nepotreboval sa až tak veľa učiť. Ona sama chodila na vysokú školu, tak mu prízvukovali, že aj vysoká škola je k životu dôležitá, takže vie, že určite chcel ísť študovať. Nešiel študovať kvôli tomu incidentu, čo sa stalo. On akoby ušiel pred tým, čo sa stalo, celé to bolo pre neho náročné. Určite odišiel aj kvôli financiám, ale hlavne kvôli tomu, čo sa stalo. Čo sa týka vysokej školy, podľa nej nikdy nie je neskoro, aj keď má teraz XX rokov. Vie, že teraz pracuje v Nemecku, ale spomínala mu, že marec, apríl 2017 by si mal podať prihlášku na vysokú školu. Obdobie počas ktorého bolo voči jej bratovi vedené trestné stíhanie vníma tak, že to celú ich rodinu tak posilnilo. Je to jej brat, má ho rada a praje mu aby ho už nič také nepostretlo. Počas celého obdobia k nemu mala pozitívny vzťah.

18. Uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru Ilava ČVS:ORP-1171/IL-TN-2013 zo dňa 16.09.2013 bolo začaté trestné stíhanie pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona.

19. Uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru Ilava (ďalej len „OO PZ Ilava“) ČVS:ORP-1171/IL-TN-2013 zo dňa 23.10.2013 bolo žalobcovi podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že „obvinený Y. dňa 30.06.2013 v čase okolo 01.30 h v obci K. pri budove na miestnom futbalovom ihrisku kde sa konala tanečná zábava, bez zjavného dôvodu fyzicky napadol S. G., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom G. č. p. XXX tým spôsobom, že zozadu pristúpil k poškodenému, ktorého oboma rukami chytil za bundu a následne úmyselne hodil na zem pozostávajúcu z betónových schodov, čím mu spôsobil ľahké zranenie spočívajúce vo vykĺbení ľavého lakťa a zlomenine hlavičky vretennej kosti vľavo s posunom, ktoré si vyžiadalo hospitalizáciu od 03.07.2013 do 07.07.2013 vo Fakultnej nemocnici v Trenčíne s operačným zákrokom pozostávajúcim z voperovania titánovej platničky do ľavej ruky, ktoré poškodeného obmedzovalo v bežnom spôsobe života 5 týždňov s nutnosťou rehabilitácie od 19.07.2013 do 09.09.2013, pričom liečba doposiaľ nebola ukončená“. Voči predmetnému uzneseniu podal žalobca v zákonnej troj-dňovej lehote sťažnosť.

20. Uznesením zo dňa 13.11.2013 pod číslom 1Pv 813/13-7 prokurátorka Okresnej prokuratúry Trenčín podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku zrušila sťažnosťou napadnuté rozhodnutie a uložila poverenému príslušníkovi, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Dňa 13.11.2013 vydala prokurátorka okresnej prokuratúry v predmetnej trestnej veci záväzný pokyn - vypočuť ku skutku svedka Y. a M. G. a zabezpečiť a vypočuť iných svedkov incidentu.

21. Uznesením OO PZ Ilava ČVS:ORP-1171/IL-TN-2013 zo dňa 10.03.2014 bolo žalobcovi podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že „obvinený Y. S. dňa 30.06.2013 v čase okolo 01.30 h v obci K. na mieste verejnosti prístupnom pri budove v areáli futbalového ihriska kde sa konala tanečná zábava, fyzicky napadol S. G., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom G. č. p. XXX tým spôsobom, že podišiel medzi M. G. ktorý fyzicky napádal S. G., pričom obvinený následne poškodeného S. G. chytil oboma rukami za bundu a úmyselne hodil na zem, kde po páde utrpel ľahké zranenie spočívajúce vo vykĺbení ľavého lakťa a zlomenine hlavičky vretennej kosti vľavo s posunom, ktoré si vyžiadalo hospitalizáciu od 03.07.2013 do 07.07.2013 vo Fakultnej nemocnici v Trenčíne s operačným zákrokom pozostávajúcim z voperovania titánovej platničky do ľavej ruky, ktoré poškodeného obmedzovalo v bežnom spôsobe života 5 týždňov s nutnosťou rehabilitácie od 19.07.2013 do 09.09.2013“.

22. Dňa 19.3.2014 splnomocnil žalobca Advokátsku kanceláriu JUDr. Jozef Kováčik, s.r.o., so sídlom Ul. Legionárska 6434/2, Trenčín, IČO: 47 251 913 na jeho obhajobu v celom predmetnom trestnom konaní.

23. Žalobca už prostredníctvom svojho obhajcu podal dňa 20.03.2014 sťažnosť voči vyššie uvedenému uzneseniu, ktorým mu bolo podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Uznesením zo dňa 10.04.2014 pod číslom 1Pv 813/13-3309-15 bola prokurátorkou okresnej prokuratúry podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku táto sťažnosť ako nedôvodná zamietnutá.

24. Zo správy Obce K. zo dňa 24.03.2014 súd zistil, že žalobcove správanie nebolo prerokúvané komisiou verejného poriadku. Zo správy spoločnosti U. S. V., s.r.o. zo dňa 26.3.2014 súd zistil, že žalobca v tom čase pracoval na pozícii gumár - obsluha konfekčnej linky PLT. Od nástupu do firmy si plnil pracovné povinnosti podľa pracovných inštrukcií a pracovných predpisov. Nezaznamenali porušenie pracovnej disciplíny. Prácu nadčas v prípade potreby zamestnávateľa vykonával v minimálnej miere, mal slabý záujem o dianie na prevádzke na ktorej pracoval. V kolektíve spolupracovníkov sa prejavoval ako tichý zamestnanec s nechuťou komunikovať. Z odpisu z registra trestov zo dňa 20.05.2014 súd zistil, že žalobca nemá záznam v registri trestov.

25. Na základe podanej obžaloby, Okresný súd Trenčín trestným rozkazom č. k. 6T/79/2014-218 zo dňa 24.06.2014 uznal žalobcu vinným zo spáchania trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písmeno a) Trestného zákona a trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 1 rok. Taktiež mu bola uložená povinnosť nahradiť poškodenému S. G. škodu. Voči uvedenému trestnému rozkazu podal žalobca prostredníctvom obhajcu dňa 8.7.2014 odpor.

26. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín č. k. 6T/79/2014-259 zo dňa 19.11.2014 bol žalobca podľa § 285 písmeno b) Tr. poriadku oslobodený pre skutok právne posúdený ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkom základe, že „dňa 30.06.2013 približne o 01.30 hod. v obci K. pri budove areálu futbalového ihriska, pri rozbraňovaní poškodeného S. G., trvale bytom G. č. XXX a M. G., trvale bytom K. č. XXX, spôsobil poškodenému vykĺbenie ľavého lakťa a zlomeninu hlavičky vretennej kosti vľavo s posunom. Charakter zranení, ktoré poškodený utrpel si vyžiadali jeho hospitalizáciu

v dňoch od 03.07.2013 do 07.07.2013, počas ktorej bol úplne obmedzený prakticky vo všetkých oblastiach, ako v oblasti kontaktu so spoločenským prostredím, v oblasti komunikácie, oblasti mobility a oblasti nevyhnutných životných hygienických a stravovacích úkonov, po prepustení do ambulantnej starostlivosti bol počas fixácie sadrovou dlahou po dobu 11 dní obmedzený vo vykonávaní bežných životných činností a úkonov“, pretože, skutok nebol trestným činom. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 03.11.2015 bolo podľa § 319 Tr. poriadku odvolanie okresného prokurátora zamietnuté. 27. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu listom zo dňa 28.1.2016 uplatnil u žalovaného návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. V uvedenom návrhu si uplatnil tak náhradu skutočnej škody ako aj nemajetkovej ujmy. Náhradu škody si uplatnil titulom trov obhajoby, ktoré boli v predmetnom návrhu riadne špecifikované spolu s uvedením ich výšky, pričom spolu (úkony právnej služby, cestovné, režijný paušál a náhrady za stratu času) trovy obhajoby predstavovali 1.370,37 Eur. Náhradu nemajetkovej ujmy si uplatnil vo výške 5.400 Eur a to vzhľadom na dĺžku trestného stíhania, ktoré trvalo 27 mesiacov počas ktorých žil v obavách a strese ako trestné stíhanie dopadne. Pociťoval krivdu, nakoľko si bol vedomý, že nikomu úmyselne neublížil a jeho dobrý úmysel zabrániť hádke sa nakoniec obrátil proti nemu. Poukázal na to, že trestné stíhanie malo negatívny dopad na jeho osobný život, nakoľko bola narušená dôvera medzi ním a jeho rodinou z dôvodu, že ho považovali za človeka so sklonmi k násilliu. Výšku nemajetkovej ujmy žiadal s prihliadnutím na to, že doteraz viedol usporiadaný život a riadne pracoval. Mal záujem o štúdium na vysokej škole ale z dôvodu začatého trestného stíhania proti nemu od tohto úmyslu upustil, nakoľko bol do prihlášky povinný uviesť prebiehajúce trestné stíhanie. Vzhľadom na jeho mladý vek uvedené trestné stíhanie značne poznačilo a ovplyvnilo smerovanie jeho ďalšieho života.

28. Žalovaný, konajúci prostredníctvom Generálnej prokuratúry SR, v liste zo dňa 8.4.2016 uviedol, že v súvisiacom trestnom konaní nebolo vydané nezákonné rozhodnutie. Taktiež poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13.11.2013 sp. zn. II ÚS 163/2013-50, z ktorého vyplynulo, že uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. V rámci vykonaného prípravného konania boli zabezpečené a vykonané dôkazy, ktoré preukazovali, že stíhaný skutok sa stal, vykazoval znaky trestného činu a dôkazy dostatočne odôvodňovali postavenie obvineného Y. S. pred súd. Vzhľadom na zistenú dôkaznú situáciu neexistoval žiadny zákonný dôvod na aplikáciu ust. § 215 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku prokurátorom v rámci prípravného konania. Dokazovanie na hlavnom pojednávaní sa v žiadnom podstatnom smere neodchýlilo od záverov vyšetrovania v prípravnom konaní, aj napriek tomu súd po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že nebola naplnená subjektívna stránka žalovaného trestného činu z dôvodu nepreukázania zavinenia, na ktorej skutočnosti založil svoj oslobodzujúci výrok pri aplikácii zásady „in dubio pro reo.“ Tak vznesenie obvinenia, ako podanie obžaloby na obvineného Y. bolo dôvodné a zákonné.

29. Podľa pokladničných dokladov č. 0002 zo dňa 19.1.2016, č. P-00009 zo dňa 19.03.2014 a faktúry č. 2014015 zo dňa 19.03.2014 žalobca zaplatil svojmu právnenmu zástupcovi za obhajobu v trestnom konaní sp. zn. 6T/79/2014 sumu spolu 1 370,37 €.

30. Zistený skutkový stav súd subsumoval pod právne zdôvodnenie takto :

31. Podľa článku 1 ods. 1 Ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

32. Podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy SR každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

33. Podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy SR každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

34. Podľa čl. 46 ods. 3, 4 Ústavy SR každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

35. Podľa článku 50 ods. 3 Ústavy SR obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám, alebo prostredníctvom obhajcu.

36. Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom ku dňu vznesenia obvinenia žalobcovi (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody c) rozhodnutím o

treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutí o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

37. Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

38. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

39. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

40. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

41. Podľa § 16 ods. 4, veta prvá a druhá zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný.

42. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

43. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

44. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

45. Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

46. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

47. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

48. Predtým ako súd pristúpil k meritórnemu prerokovaniu nároku navrhovateľa skúmal, či bola splnená procesná podmienka uplatnenia nároku na náhradu škody na súde - predbežné prerokovanie nároku príslušným orgánom. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že táto podmienka splnená bola s výsledkom, že orgán príslušný na predbežné prerokovanie, písomne oznámil poškodenému (žalobcovi), že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody. Žalobca sa teda dôvodne obrátil na súd so žalobou o náhradu škody.

49. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú fyzickým a právnickým osobám nezákonným konaním svojich orgánov ich rozhodnutiami alebo nesprávnym úradným postupom vyplýva z čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a predstavuje integrálnu súčasť práva jednotlivca na súdnu ochranu. Zákon č. 514/2003 Z. z. upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri jej výkone, ak sú splnené

podmienky zodpovednosti podľa tohto zákona. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci má povahu objektívnej zodpovednosti, t.j. zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Zákon nepozná ani žiadny liberačný dôvod na základe ktorého by bolo možné sa tejto zodpovednosti zbaviť.

50. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že oslobodzujúcim rozsudkom v trestnom konaní nie je konštatovaná nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia a podania obžaloby, súd uvádza, že základnou podmienkou zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je okolnosť, že toto rozhodnutie bolo príslušným orgánom zrušené pre nezákonnosť. V zmysle právnych záverov súdnej judikatúry má aj oslobodenie spod obžaloby v trestnom konaní rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. V súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Rozhodovanie súdov sa ustálilo medziiným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol oslobodený spod žaloby má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 1CZ/6/1990, publikované ako Rc/35/1991, ktoré bolo vydané v čase existujúcej spoločnej právnej úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom zákonom č. 58/1969 Zb. účinným v SR do 30. 6. 2004 a v ktorom judikoval, že otázku, či zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby môže mať rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, je potrebné zodpovedať kladne. „Systematickým a logickým extenzívnym výkladom možno dôjsť k záveru, že rovnaký význam (dôsledky) ako zrušenie právoplatného rozhodnutia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má zastavenie trestného stíhania, oslobodenie spod obžaloby, aspoň ak k nemu došlo z určitých dôvodov. ..Uvedené opatrenia totiž znamenajú, že je potrebné vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a teda, že koniec koncov proti nemu nemalo byť vznesené obvinenie.... Zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú teda, bez ohľadu na dôvody, ktoré k nim viedli, z hľadiska ustanovenia § 4 zákona č. 58 /1969 Zb. (§ 6 ods. 1 veta prvá, zákona č. 514/2003 Z. z.) rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia“. Uvedené bolo opakovane konštatované Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozhodnutiach sp. zn. 1Cdo 53/ 1993 zo dňa 08.06.1993, sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18.8.2010, sp. zn. zo dňa 30. 11.2009, sp. zn. 4 Cdo 183/2009, Nálezy ÚS ČR III.ÚS 2201/2010 zo dňa 11.4. 2013, IV. ÚS 642/05 zo dňa 28.8.2007, II. ÚS 590/08 zo dňa 17.6.2008, III. ÚS 1976/09 z 13.12.2001 a PI.ÚS 35/09 zo dňa 6.12.2011, ako aj Nález ÚS SR zo dňa 24.3.2011, sp. zn. II ÚS 25/2011.

51. V predmetnej veci uznesením povereného príslušníka OO PZ Ilava ČVS: ORP-1171/IL-TN-2013 zo dňa 10.03.2014 bolo začaté trestné stíhanie žalobcu ako obvineného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Žalobca proti uzneseniu podal sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín sp.zn. 1Pv 813/13/3309-15 zo dňa 10.04.2014 zamietnutá ako nedôvodná. Na základe podanej obžaloby vydal dňa 24.6.2014 Okresný súd Trenčín trestný rozkaz č. k. 6T/79/2014-28, ktorým žalobcu uznal vinným a uložil mu podmienený trest odňatia slobody na 6 mesiacov so skúšobnou dobou 1 roka. Voči uvedenému trestnému rozkazu podal žalobca odpor. Následne bol rozsudkom Okresného súdu Trenčín č. k. 6T/79/2014-259 zo dňa 19.11.2014, právoplatným v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2To/14/2015-280 zo dňa 03.11.2015, dňa 03.11.2015, oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písmeno b) Tr. poriadku pretože skutok nebol trestným činom.

52. Žalovaný sa pri argumentácii, že sa nejedná o nezákonné rozhodnutie opieral o nález Ústavného súdu SR zo dňa 13.11.2013, sp. zn. II. ÚS 163/2013, podľa ktorého „vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu, iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila.“ V prvom rade treba vo vzťahu k predmetnému nálezu uviesť, že v ňom bola riešená iná právna otázka a to otázka stretu uplatňovania nároku na náhradu škody titulom uznesenia o vznesení obvinenia a titulom nezákonného rozhodnutia o väzbe ako aj otázka premlčania nároku na náhradu škody. V druhom rade nemožno považovať tento názor za odklon od doterajšej ustálenej judikatúry už len z dôvodu, že sa ústavný súd v náleze, v ktorom tento právny názor vyslovil nedostatočne, resp. nijako nevysporiadal s dôvodmi a argumentmi, vyplývajúcimi z opačnej judikatúry, vyvíjajúcej sa v období minimálne 20-tich rokov. Dlhodobou judikatúrou českých a slovenských najvyšších súdnych inštancií bol právny názor o zodpovednosti štátu za nezákonné

rozhodnutie v prípade neskoršieho oslobodenia spod obžaloby opakovane potvrdený a preto ho možno považovať za právne ustálený.

53. Vzhľadom na argumentáciu žalovaného predmetným nálezom sp. zn. II. ÚS 163/2013, súd poukazuje na iný nález Ústavného súdu z 24.3.2011, sp. zn. II. ÚS 25/2011 podľa ktorého „ústavný súd zastáva názor, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, nielen zastavenie trestného stíhania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenie obvinenia pre nezákonnosť ale rovnaké dôsledky má aj rozhodnutie o postúpení veci do priestupkového konania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu.“ V prejednávanej veci síce nedošlo k postúpeniu veci do priestupkového konania, avšak výsledok je ten istý a spočíva v tom, že tak ako prvostupňový súd aj odvolací súd konštatoval, že skutok, ktorý sa žalobcovi kládol za vinu, nie je trestným činom. Preto pre záver o nezákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania žalobcu je relevantné konštatovanie prvostupňového ako aj odvolacieho súdu v Trenčíne, že nejde o trestný čin, teda že trestné stíhanie bolo vedené voči osobe, ktorá trestný čin nespáchala.

54. Právny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré skončilo oslobodením spod obžaloby je potrebné hľadať nielen v ustanovení čl. 36 ods. 3 Listiny ale všeobecne v rovine predovšetkým čl.1 ods. 1 Ústavy, teda v princípoch právneho štátu. Ak má štát byť skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, či za konanie, ktorým štátne orgány alebo orgány verejnej moci priamo zasahujú do základných práv jednotlivca. Na jednej strane je určite povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, pokiaľ sa neskôr ukáže ako postup mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Inak povedané, ak má byť jednotlivec povinný sa obmedzujúcim úkonom trestného stíhania, či úkonom s ním vecne spojeným podrobiť, musí v podmienkach materiálneho právneho štátu existovať záruka, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchal, dostane sa mu odškodnenie za všetky úkony, ktorým bol podrobený. Pokiaľ by takáto perspektíva neexistovala, nebolo by možné trvať na povinnosti jednotlivca takéto obmedzenia v rámci trestného stíhania znášať.

55. Súd ďalej poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo194/2010 v zmysle ktorého „zákon č. 514/3003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania“ (pozri aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 21. 6.2011, sp. zn. 2 Cdo 121/2010). Uznesenie o vznesení obvinenia nebolo považované bez ďalšieho za nezákonné, súd ani nehodnotil (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní. Viazanosť súdu zrušujúcim rozhodnutím vyplýva zo samotného znenia § 6 ods. 1 veta druhá zákona č. 514/2003 Z. z.. Preto, majú za to, že oslobodzujúci rozsudok podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť a týmto rozhodnutím je súd viazaný, nemohol sám v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím opätovne posudzovať zákonnosť, resp. nezákonnosť uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia a uznesenia prokurátorky o zamietnutí sťažnosti obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Ako už bolo uvedené vyššie, zákon č. 514/3003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie či porušenie právnej povinnosti konkrétnym orgánom verejnej správy. Teda aj keď trestné stíhanie sa v čase, keď bolo vedené, javilo ako zákonné, v súlade s ustálenou judikatúrou ho treba považovať za nezákonné práve z dôvodu výsledku tohto konania, ktorým je právoplatný oslobodzujúci rozsudok.

56. Vzhľadom na vyššie uvedené mal súd za to, že uznesenie o vznesení obvinenia v danom prípade v spojení s uznesením okresnej prokurátorky o zamietnutí sťažnosti žalobcu ako obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia, na podklade ktorého sa začalo viesť voči nemu trestné stíhanie a bola podaná obžaloba (ďalej aj „uvedené rozhodnutia“), pričom následne bol v konaní pred súdom spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku, pretože skutok nebol trestným činom, sú nezákonnými uzneseniami, na podklade ktorých možno konštatovať, že štátu vznikla povinnosť nahradiť žalobcovi škodu, ktorá mu preukázateľne vznikla v príčinnej súvislosti s nimi.

57. Žalovaný uviedol, že uvedené rozhodnutia nepovažuje za nezákonné a preto neuznáva majetkovú škodu. Na pojednávaní konanom dňa 12.10.2016 uviedol, že majetkovú škodu je možné priznať iba za zjavne nezákonné rozhodnutie, ktoré vykazuje známky arbitrárnosti.

58. Škoda predstavuje materiálnu ujmu, spočívajúcu v zmenšení majetku poškodeného a objektívne vyjadriteľnú v peniazoch. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. žalobcovi vznikla skutočná škoda v podobe trov právneho zastúpenia v trestnom konaní. V zmysle ustanovení § 18 ods. 1, ods. 3 zákona č.514/2003 Z.z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Žalobca sa od žalovaného domáha zaplatenia trov právneho zastúpenia v súlade s týmto ustanovením, t.j. vo výške tarifnej odmeny a hotových výdavkov v zmysle vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Trovy obhajoby pozostávali z 15 úkonov právnej služby v období od 19.3.2014 kedy došlo k prevzatiu obhajoby do rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne dňa 3.11.2015 vo výške 1.101,36 € pričom ich presná špecifikácia tvorila súčasť návrhu. Ďalej trovy obhajoby predstavovalo cestovné vo výške 108,21 € a náhrada za stratu času vo výške 160,80 €. Celkovo trovy obhajoby predstavujú sumu 1.370,37 €. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 30.03.2011, sp. zn. 3 Cdo 194/2010 a rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28.6.1993, sp. zn. 1 Cdo 53/93 publikované pod R 70/1994, v zmysle ktorých „náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie...“ Žalovaný neuznal majetkovú škodu ako takú, bez bližšieho uvedenia, ktoré úkony právnej služby považuje za neúčelné, resp. či rozporuje aj samotné vykonanie niektorých z úkonov, príp. dĺžku ich trvania, prípadne uplatnenú sumu za jednotlivé úkony, t. j. nespochybňoval účelnosť vynaložených trov obhajoby. Vzhľadom k tomu, že v trestnom konaní došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia má poškodený (žalobca) právo na náhradu trov obhajoby, ktoré mu v tomto konaní vznikli (skutočná škoda). Ako vyplýva z vyššie uvedeného zákon na priznanie náhrady trov právneho zastúpenia v trestnom konaní vyžaduje existenciu nezákonného rozhodnutia a nie ako uviedol žalovaný „zjavne nezákonného rozhodnutia, ktoré vykazuje známky arbitrárnosti“, čo z uvedeného zákonného znenia ani nevyplýva. Na základe uvedeného považoval súd trovy obhajoby vo výške 1.370,37 € za účelne vynaložené (účelnosť vynaložených trov žalovaný nerozporoval) a uhradené žalobcom obhajcovi, čo je zrejmé z pokladničného dokladu č. 0002 a príjmového pokladničného dokladu č. P-00009.

59. Čo sa týka príčinnej súvislosti, tak v tejto právnej veci je daná priama vecná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou v podobe trov právneho zastúpenia, pretože pokiaľ by vyšetrovateľ nezačal trestné stíhanie a nevzniesol žalobcovi obvinenie, nemal by žalobca dôvod zvoliť si obhajcu na jeho zastupovanie v trestnom konaní a nevznikla by žalobcovi v trestnom konaní škoda vo výške trov právneho zastúpenia, ktoré žalobca uhradil za poskytnutú obhajobu. Je teda dané priame pôsobenie príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádzala následku a vyvolala ho. Žalobca využil svoje ústavné právo, garantované v čl. 47 ods. 2 Ústavy SR na kvalifikovanú obhajobu, nakoľko sám nemá právnické vzdelanie. Podľa názoru súdu je nespochybniteľná nevyhnutnosť takéhoto postupu v súvislosti s tak závažnou a pre laika zložitou skutočnosťou, ako je vznesenie obvinenia a začatie trestného stíhania a je irelevantné, či mu bol obhajca ustanovený alebo či si ho zvolil sám.

60. V prípade ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. K námietku odporcu, že tento nárok nebol medzi stranami predbežne prerokovaný, nakoľko si ho žalobca neuplatnil, súd uvádza, že považuje nárok aj v tejto časti za predbežne prerokovaný. Ako vyplýva z návrhu na predbežné prejednanie náhrady škody bodu II. zo dňa 28.1.2016 (č. I. 8 spisu) bol tento nárok na náhradu nemajetkovej ujmy riadne uplatnený a to nielen špecifikáciou zákonného ustanovenia na základe ktorého sa tejto náhrady žalobca domáhal - § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. ale aj slovným označením, že sa domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy, a taktiež jej vyčíslením vo výške 5.400 € s uvedením dôvodov pre ktoré sa tejto náhrady domáha.

61. Pri hodnotení nemajetkovej ujmy treba vychádzať zo všeobecne známych a akceptovaných skutočností, že trestné stíhanie samo osebe predstavuje vždy závažný zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a preto je spôsobilé obmedziť či porušiť

aj právo osoby na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky. Trestné stíhanie, ktoré bolo realizované v rozpore so zákonom, resp. s ústavným poriadkom, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje osobný život stíhaného, na ktorého je síce do okamihu právoplatnosti rozhodnutia vo veci nutné pozeráť sa ako na nevinného, avšak samotný fakt trestného stíhanie záťažou pre každého obvineného. Trestné konanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca a to tým skôr, ak sa jedná o obvinenie nepravdivé, čo je potvrdené právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom súdu. Preto bolo potrebné v danej veci žalobcovi priznať aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

62. Súd má za to, že oslobodenie žalobcu spod obžaloby vyššie citovaným rozsudkom nie je postačujúcim zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu, následky, celkovú dĺžku a okolnosti trestného stíhania. Súd predovšetkým prihliadol na pomerne značnú dĺžku trvania trestného konania od vznesenia obvinenia (23.10.2013) do právoplatnosti rozsudku, ktorým bol žalobca spod obžaloby oslobodený (03.11.2015), teda viac ako 2 roky, taktiež na vek žalobcu ale i na jeho stály a nemenný postoj v trestnom konaní, keď od počiatku tvrdil, že je nevinný. Taktiež zobral do úvahy žalobcov pocit krivdy, keď sa jeho dobrý úmysel zabrániť hádky obrátil proti nemu, prostredie v ktorom žil a pracoval a taktiež skutočnosť, že do vznesenia obvinenia viedol usporiadaný život. Záverom súd poukazuje aj na skutočnosť, že doposiaľ žalobcovi nikto neposkytol ani len morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia sa.

63. S ohľadom na všetky uvedené skutočnosti mal súd za dôvodné priznať žalobcovi aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3 000,- €. V prevyšujúcej časti návrh žalobcu zamietol ako nedôvodný z dôvodu, že v konaní nebolo preukázané, že žalobca chcel reálne začať študovať na vysokej škole práve v období keď mu bolo vznesené obvinenie. Žalobca pôvodne tvrdil, že si prihlášku nepodal lebo do nej musel uviesť prebiehajúce trestné stíhanie. Uvedené tvrdenie ničím nepreukázal. Na uvedené poukázal aj žalovaný pričom ako proti tvrdenie uviedol, že zo žiadnej prihlášky bežne dostupnej na internete nevyplýva, že je potrebné uvádzať prebiehajúce trestné stíhanie. Žalobca toto tvrdenie žalovaného nevyvrátil (napr. predložením vzoru prihlášky z ktorej by bolo zrejmé, že skutočne sa do prihlášky uvádzajú aj prebiehajúce trestné stíhanie). Žalobca taktiež nedisponuje zamietajúcim rozhodnutím vysokej školy, ktorá by žalobcu neprijala práve z dôvodu prebiehajúceho trestného stíhania voči nemu (prípadne, že by ho z tohto dôvodu ani nezaradila medzi uchádzačov o štúdium na vysokej škole a teda mu nedovolila vykonať prijímacie pohovory). Žalobca ukončil strednú školu v roku 2009 pričom nasledujúce necelé štyri roky (do doby vznesenia obvinenia) si prihlášku na vysokú školu nepodal. Z výpovedí tak matky ako aj sestry súd zistil, že otázka štúdia žalobcu na vysokej škole bola v rodine riešená priebežne. Z výpovede matky vyplýva, že už po skončení strednej školy chcela aby začal študovať vysokú školu, no dostal prácu v zahraničí a tak išiel do Talianka. Z výpovede sestry zas vyplynulo že z neho mala pocit že sa hľadal, čo by chcel v živote robiť a chcel aspoň niečo vidieť zo sveta. Následne pri výsluchu dňa 12.10.2016 žalobca uviedol, že si prihlášku nepodal z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov, nakoľko z dôvodu vedenia trestného konania si hradil obhajcu. Trestné konanie právoplatne skončilo dňa 03.11.2015 rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne. V súčasnosti (od júna 2015) pracuje žalobca v Nemecku a do dnešnej doby si napriek skončeniu trestného konania prihlášku na vysokú školu nepodal. Jeho rodičia nevedeli uviesť prečo je to tak. V zmysle uvedeného súd nevylučuje záujem žalobcu o štúdium na vysokej škole, no zo strany žalobcu sa jedná o dlhodobý záujem a súvislosť medzi tým, že si žalobca prihlášku nepodal práve z dôvodu začatia trestného stíhanie nebola v konaní preukázaná.

64. Súd žalobu v prevyšujúcej časti uplatnenej nemajetkovej ujmy zamietol aj z dôvodu, že závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení nebola preukázaná. Z vyjadrenia rodinných príslušníkov jednoznačne vyplynulo, že pri žalobcovi počas celej doby stáli a podporovali ho. Aj z výpovede sestry žalovaného vyplynulo, že to čo sa stalo celú rodinu posilnilo. Ani v zamestnaní voči žalobcovi neboli z dôvodu vedenia trestného stíhanie vyvodzované žiadne dôsledky, nebola mu krátená mzda a nedostal ani výpoveď z pracovného pomeru z dôvodu trestného stíhanie.

65. V zmysle uvedeného považuje súd výšku nemajetkovej ujmy za dostatočnú a primeranú a to aj vzhľadom k rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 14.10.2015 sp. zn. 52C/56/2014 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13.6.2016 sp. zn. 6Co/589/2015 kedy bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 4.000 €, no závažnosť následkov pre žalobcu ako študenta vysokej školy bola v uvedenom konaní podstatne význačnejšia najmä z dôvodu jeho prípravy na štátne záverečné skúšky. Náhrada nemajetkovej ujmy vo výške uplatňovanej žalobcom sa priznáva v oveľa závažnejších prípadoch.

66. Priznaná náhrada nemajetkovej ujmy pritom rešpektuje aj aktuálne znenie § 17 ods. 4 z.č. 513/2004 Z.z. v spojení s § 6 ods. 1 z.č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, keď nepresahuje 50-násobok minimálnej mzdy.

67. V zmysle uvedeného súd priznal žalobcovi náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím v celkovej výške 4.370,37 €, pričom lehotu na plnenie určil v zmysle § 232 ods. 3, prvá veta C.s.p..

68. Súd sa zaoberal i otázkou, či si navrhovateľ trestné stíhanie neprivodil sám. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČSR sp.zn. 1Cz/6/90, publikovaného pod R 35/1991 totiž ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené alebo kto bol oslobodený spod obžaloby právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia nemá, ak si vznesenie obvinenia zavinil sám a bol oslobodený spod obžaloby alebo proti nemu bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný alebo že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný.

69. V tejto veci nebolo vykonaným dokazovaním zistené, že by si žalobca privodil vznesenia obvinenia sám, svojim konaním. Žalobca bol spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že nebolo preukázané, že by sa stal skutok, z ktorého bol obvinený a neskôr i obžalovaný. Žalobca v trestnom konaní v plnom rozsahu spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom, trestného konania sa riadne zúčastňoval, od počiatku až dokonca zotrval na svojom tvrdení, že je v danej veci nevinný a riadne využíval všetky dostupné právne prostriedky svojej obrany. Podľa názoru súdu si žalobca svoje trestné stíhanie a vznesenia obvinenia nezavinil.

70. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

71. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p., o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

72. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

73. Podľa § 255 ods. 2 C.s.p., ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

74. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Ak strana nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci, t. j. každá strana (žalobca aj žalovaný) je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Vo všeobecnosti platí, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. júna 2011, sp. zn. 8 Sžo 215/2010).

75. O trovách konania súd preto rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p., keď mal za preukázané, že v časti sumy vo výške 4.370,37 € bola žaloba podaná dôvodne. V zmysle uvedeného potom predstavuje uplatnená suma 6.770,37 € 100%. Vo vzťahu k žalovanej sume bol úspech žalobcu 65 % (4.370,37 €) a úspech žalovaného 35 %. Po odpočítaní úspechu žalovaného od úspechu žalobcu vzniklo žalobcovi právo na čiastočnú náhradu trov konania vo výške 30 %. V rozhodnutí vo veci samej súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania však rozhodne súd prvej inštancie až po právoplatnosti tohto uznesenia, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trenčín písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka, ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.